

JAMES GILLRAY. THE WEDDING-NIGHT.

tijdens de regeering van alle andere vorsten van zijn geslacht samen, moeten wij hem bewaren voor straks, wanneer wij ook andere caricaturen dan die van Gillray bekijken, om den teekenaar eerst nog eens van een anderen kant te leeren kennen, en wel als leider der campagne tegen Frankrijk en Napoleon.

Als gezegd (en het gaat altijd zoo) in de buitenlandsche politiek heerschte onder de elkaar zoo zéér onliefderijk bekijkende Britten een roerende eenheid. De vrijwel stapelgekke Paul I van Rusland, Englands bondgenoot, maar zijn vrienden bijwijlen uiterst onhebbelijk bejegenend, en bijster wisselvallig in zijn politiek, liet in 1801 plotseling boos over Ruslands weinige krijgs-succes, Frankrijks overige vijanden in den steek. Een van teekening onbeduidende caricatuur (niet van Gillray) „The three Orders of St. Petersburg” geeft den Czaar, met de kroon waarop „Disorder” geschreven staat, op het hoofd, een Order en een Counter-

order in de hand en Gillray zelf teekent zijn portret, „Mens turpis, corpore turpi” het vodje papier dat het verbond beduidt met voeten tredend, een prachtig misdadigers-type, dwergachtig van gestalte, met hevig wijkend voorhoofd, een zadelneus en enorme lippen, in pompeuze uniform en verwatren houding.

Wij hebben reeds gezien, hoe weinig achtting Gillray zijn koning toedroeg; maar als er sprake is van generaal Bonaparte (de Engelschen hebben hem toentertijd nooit Napoleon en nooit keizer willen noemen) wordt de botterik George III op eenmaal het symbool van Englands grootheid, en minachtend bekijkt hij door een vergrootglas Gulliver-Bonaparte, het pieperig-kleine druktemakertje, dat het in zijn bolletje heeft gehaald hem aan te vallen.

Die hebbelijkheid, om Napoleon als een uitgehongerd ventje met lange sluike haren voor te stellen, bleef de Engelsche caricatuur tot het laatst bij. Trouwens, ook Napoleon